

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและความพึงพอใจต่อ
การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับแบบฝึก

วิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

**The Development of English Learning Achievement And Satisfaction
Using Think Pair Share Cooperative Learning Technique
With English Exercises of Grade 4 Students**

ระวินันท์ ธเนศสิริทัศน์ และ ธิดารัตน์ สมานพันธ์

วิทยาลัยนครราชสีมา

Ravinun Tanetsiritus and Tidarat Samanpan

Nakhon Ratchasima College

Corresponding Author , E-mail: ravinun.baifern@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนกับเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับแบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental research) แบบกลุ่มเดียววัดก่อนและหลังการทดลอง (The one group pretest posttest design) กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนบ้านบึงสาร อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 24 คน ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2) แบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ 4) แบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติ t-test

ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ค่าเฉลี่ยหลังเรียน ($\bar{x} = 24.54$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยก่อนเรียน ($\bar{x} = 8.80$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน ($\bar{x} = 24.54$) คิดเป็นร้อยละ 81.81 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 3) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับแบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53 ความพึงพอใจอยู่ในระดับ มากที่สุด

* วันที่รับบทความ : 8 ตุลาคม 2567; วันแก้ไขบทความ 19 ตุลาคม 2567; วันตอบรับบทความ : 20 ตุลาคม 2567

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิด; แบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษ; ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน; ความพึงพอใจ

Abstract

The objectives of this research were to 1) Compare students' academic achievement before and after the intervention. 2) Compare students' academic achievement after the intervention with the predetermined criterion of 75% of the total score. And 3) Study students' satisfaction with cooperative learning using the "Think-Pair-Share" technique with English practice exercises. This research was experimental research with a one-group pretest-posttest design. The sample consisted of 24 fourth-grade students in the second semester of the 2023 academic year at Ban Bueng San School, Muang District, Nakhon Ratchasima Province, selected through simple random sampling. The instruments used in the research included 1) A learning management plan, 2) English practice exercises on the Present Simple Tense, 3) A learning achievement test, and 4) A satisfaction questionnaire. The statistical methods used for data analysis were mean, percentage, standard deviation, and t-test.

Research findings. 1) The post-test English academic achievement scores ($\bar{x} = 24.54$) were significantly higher than the pre-test scores ($\bar{x} = 8.80$) at the 0.05 significance level. 2) The post-test academic achievement scores ($\bar{x} = 24.54$), representing 81.81%, were significantly higher than the predetermined criterion of 75% of the total score at the 0.05 significance level. And 3) The students' satisfaction with the cooperative learning using the "Think-Pair-Share" technique with English practice exercises had a mean score of 4.53, indicating a very high level of satisfaction.

Keywords: Cooperative learning using the Think-Pair-Share Technique; English subject exercises; Learning achievement; Satisfaction.

บทนำ

ในปัจจุบันนี้การศึกษามีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตทำให้เรามีความรู้ความสามารถในการประกอบอาชีพในอนาคตและสามารถติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่นได้ ซึ่งจำเป็นในการใช้ชีวิตประจำวัน ดังความสำคัญของการศึกษาได้ระบุไว้กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เป็นหลักสูตรแกนกลางของประเทศเพื่อเป็นเป้าหมาย และกรอบทิศทางการพัฒนาหลักสูตร รวมถึงการจัดกระบวนการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลเพื่อพัฒนาศักยภาพของเยาวชนไทย ให้มีมาตรฐานความรู้ ความสามารถสูงขึ้นตามความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและการเปลี่ยนแปลงของโลก (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 104) ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาสากลที่ใช้กันทั่วโลกทำให้ระบบการศึกษาของไทยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจ ความสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษ และตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษจึงกำหนดให้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในทุกช่วงชั้น และครอบคลุมทั้ง 4 ทักษะ ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

ซึ่งทักษะที่ยากที่สุดในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ คือทักษะการเขียน เนื่องจากการเขียนเป็นทักษะที่ต้องผ่านกระบวนการทางความคิด การรวบรวมข้อมูล การเรียบเรียงเนื้อความ จึงทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจสิ่งที่เขียนได้ (วันทนี แสงคล้ายเจริญ, 2561, สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2540: 163) และเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน ประโยคให้ผู้เรียนสามารถเขียนได้ถูกต้องตามหลักโครงสร้าง ควรมีเทคนิควิธีการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น ตามที่กล่าวมานั้นทำให้ผู้วิจัยต้องพยายามหาวิธีการสอนทักษะการเขียนที่ดีและเหมาะสมนำมาพัฒนาความสามารถในการเขียนให้กับผู้เรียน การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยจะเน้นการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนเตรียมตัวในการใช้ในอนาคต ดังนั้นครูผู้สอนต้องมีเทคนิคในการดึงดูดความสนใจ ไม่น่าเบื่อ เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถและทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น ซึ่งจะเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และเป้าหมายของการเขียน ก็คือผู้เรียนสามารถเขียนแล้วเข้าใจในรูปประโยค โครงสร้างและความหมาย ของการเขียน ไปติดต่อสื่อสารกับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ การที่นักเรียนจะเขียนสื่อสารได้นั้นจำเป็นต้องมีการฝึกฝน เพราะการฝึกฝน ทำซ้ำ ทำบ่อย จะทำให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษามากขึ้น

จากสภาพปัญหา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนบ้านบึงสาร ที่ผ่านมายังไม่บรรลุผลสำเร็จเท่าที่ควร จากรายงานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2563 ผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 65.66 ปีการศึกษา 2564 ผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 66.71 และปีการศึกษา 2565 ผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 64.98 ดังนั้นในปีการศึกษา 2563-2565 ผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยรวมร้อยละ 65.78 (โรงเรียนบ้านบึงสาร 2563-2565) ซึ่งต่ำกว่าเป้าหมายที่โรงเรียนกำหนดไว้ ร้อยละ 70 ซึ่งจากการสังเกตพฤติกรรม การพูดคุย และการสอบถามจากนักเรียนและครูผู้สอนนั้น พบว่า ภาระงานเขียนที่ครูผู้สอนมอบหมายให้ทำนั้นเป็นการเขียนระดับประโยคที่ครูผู้สอนมุ่งตรวจความถูกต้องของการใช้ไวยากรณ์ในบทนั้น ๆ เท่านั้น ทำให้นักเรียนส่วนใหญ่ที่ไม่รู้หรือเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ มีความรู้สึกกังวลเมื่อได้รับมอบหมายให้ทำงานเขียน ทักษะการเขียนประโยคภาษาอังกฤษ ถือเป็นทักษะที่ยาก เมื่อเทียบกับการพูด เนื่องจากการพูดมีผู้ฟัง ซึ่งทำให้เห็นปฏิกิริยาตอบโต้ ช่วยให้พูดออกมาได้ง่ายขึ้น ในขณะที่การเขียนนั้น ต้องเรียบเรียงถ้อยคำให้สามารถสื่อความหมายได้ตามที่ต้องการ และถูกต้องตามโครงสร้างทางการเขียนต่าง ๆ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากสำหรับนักเรียนที่สุด

ปัญหาที่สังเกตจากบริบทในประเทศไทย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ งานวิจัยในประเทศไทยจำนวนมากแสดงให้เห็นถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ยังไม่บรรลุเป้าหมาย โดยเฉพาะในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน เช่น งานของ สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) ที่รายงานว่าคะแนนเฉลี่ยภาษาอังกฤษในโรงเรียนหลายแห่งต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด การสอบวัดระดับภาษาอังกฤษ เช่น O-NET หรือการทดสอบระดับนานาชาติ (PISA) มักสะท้อนให้เห็นว่านักเรียนในประเทศไทยมีทักษะภาษาอังกฤษที่ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยโลก ความกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษ งานวิจัย เช่น การศึกษา

โดย มาเรียม นิลพันธุ์ (2555) พบว่านักเรียนไทยมักมีปัญหาในทักษะการเขียน เนื่องจากข้อจำกัดด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ และการเรียบเรียง ซึ่งส่งผลกระทบต่อความมั่นใจในการทำงานที่เกี่ยวข้องกับการเขียน นักเรียนมักรู้สึกกังวล (writing anxiety) ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ Horwitz, Horwitz, & Cope (1986) ในต่างประเทศ ที่ระบุว่าความวิตกกังวลทางภาษามีผลกระทบต่อการเรียนรู้ภาษา ภาระงานเขียนและความไม่สอดคล้องของวิธีการสอน หลายงานวิจัย เช่น งานของ นพมาศ พรหมจรรยา (2563) ระบุว่าวิธีการสอนที่เน้นตรวจไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว ทำให้นักเรียนขาดทักษะด้านการเขียนที่สร้างสรรค์และการเขียนที่เน้นการสื่อสาร การศึกษาของ สุภาวดี สุขทวี (2559) พบว่าวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนไทย ควรปรับใช้กิจกรรมที่ช่วยลดความกังวล เช่น การเขียนแบบกลุ่มหรือการใช้กระบวนการเขียน (process writing) ที่เน้นการแก้ไขงานร่วมกัน

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยซึ่งปฏิบัติหน้าที่สอนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนโรงเรียนบ้านบึงสาร ประสบปัญหาการเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์และการเขียนประโยคในแบบต่าง ๆ ซึ่งนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ไม่สามารถเขียนประโยคได้ถูกต้องตามโครงสร้างสาเหตุของปัญหาคือ 1. ปัญหาการขาดความรู้ความเข้าใจในโครงสร้างประโยค การขาดความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษเป็นปัญหาที่พบได้บ่อยในนักเรียนระดับประถมศึกษาในประเทศไทย งานวิจัยโดย Wongsothorn et al. (2002) ชี้ให้เห็นว่านักเรียนไทยมักประสบปัญหาในการเรียนรู้ไวยากรณ์ เนื่องจากการเรียนการสอนเน้นการจดจำแทนที่จะใช้ในการสื่อสารจริง นอกจากนี้ งานวิจัยของ สุภาวดี สุขทวี (2559) ระบุว่านักเรียนไทยมีปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษเพราะขาดความเข้าใจในโครงสร้างประโยคและคำศัพท์ที่จำเป็น 2. ปัญหาการขาดการทบทวนและประสบการณ์การเขียนประโยค งานวิจัยของ Raimes (1983) ระบุว่า การเขียนเป็นกระบวนการที่ต้องใช้เวลาและการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง นักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกฝนจะไม่สามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนได้ การศึกษาของ มาเรียม นิลพันธุ์ (2555) พบว่านักเรียนไทยที่ขาดการฝึกฝนทักษะการเขียนมักไม่สามารถสร้างประโยคที่ถูกต้องและมีความหมายได้ การวิจัยในประเทศไทยโดย พิมพ์ชนก วรรณรัตน์ (2564) สนับสนุนว่ากิจกรรมที่กระตุ้นให้เกิดการฝึกเขียนอย่างสม่ำเสมอสามารถช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ในการเขียนได้ 3. ปัญหาการขาดความกระตือรือร้นในการเรียนภาษาอังกฤษ งานวิจัยของ Gardner (1985) อธิบายว่าความกระตือรือร้นและแรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้ภาษา หากนักเรียนไม่มีแรงจูงใจ พวกเขาจะไม่สามารถพัฒนาทักษะได้เต็มที่ ในบริบทประเทศไทย งานวิจัยของ สุจิตรา ศรีอรุณ (2560) พบว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจต่ำมักมองว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยาก และมีความเครียดเมื่อถูกบังคับให้เรียน การศึกษาของ Dörnyei (2001) ชี้ว่าแรงจูงใจสามารถพัฒนาได้ผ่านกิจกรรมที่สนุกสนานและสร้างความมั่นใจให้ผู้เรียน 4. การขาดกิจกรรมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการเขียน งานวิจัยของ Vygotsky (1978) ในเรื่อง Sociocultural Theory ระบุว่า การเรียนรู้ของมนุษย์มีประสิทธิภาพสูงขึ้นเมื่อมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน เช่น การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อน การศึกษาของ Nunan (1999) สนับสนุนว่าการ

ทำงานกลุ่มและการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นช่วยกระตุ้นการคิดเชิงวิพากษ์และพัฒนาทักษะการเขียน ในประเทศไทย งานของ นพมาศ พรหมจรรยา (2563) แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมกลุ่ม เช่น การเขียนแบบร่วมมือ (collaborative writing) มีส่วนช่วยให้นักเรียนเขียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น เพราะช่วยลดความกังวลและเปิดโอกาสให้แลกเปลี่ยนแนวคิดกัน สาเหตุดังกล่าวจึงทำให้นักเรียนไม่สามารถเขียนประโยคได้ถูกต้องตามโครงสร้างของประโยค ดังนั้น ผู้วิจัยจึงพยายามศึกษาวิธีการสอนใหม่ๆ เพื่อให้การจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ทั้งการเรียนรู้ด้วยตนเองและการเรียนรู้ร่วมกัน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ ร่วมกันคิดร่วมกัน แก้ปัญหา สลาบิน (Slavin, 1995 : 121) ได้ให้ความหมายของการเรียนแบบร่วมมือการจัดการ เรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนในวิชาภาษาอังกฤษ เพราะเป็นการจัดการเรียนที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ และเป็นวิธีการที่เน้นการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนให้แก่ นักเรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ รวมทั้งการเป็นกำลังใจ แก่กันและกัน คนที่เรียนเก่งจะช่วยเหลือคนที่เรียนอ่อนกว่า สมาชิกในกลุ่มไม่เพียงแต่รับผิดชอบต่อการเรียนของตัวเองเท่านั้น หากแต่จะต้องร่วมกัน รับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของเพื่อนสมาชิกทุกคนในกลุ่ม ความสำเร็จของบุคคลคือความสำเร็จของกลุ่ม

ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นและจากผู้วิจัย ศึกษาวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการ เรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับแบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยเห็นว่าการ ใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับแบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพในการจัดการเรียนรู้ อีกทั้งในงานวิจัยของ ต่างประเทศยังมีการนำเทคนิคเพื่อนคู่คิดมาประยุกต์ใช้กับความสามารถในการเขียน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำวิจัย เรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับแบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพื่อให้ผู้เรียนได้รับการ ฝึกฝน ทบทวนโครงสร้างไวยากรณ์ ของประโยค และกระตุ้นให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน ภาษาอังกฤษ สำหรับการสร้างแบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์ เนื้อหา การ ประเมินผลและกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนประโยคภาษาอังกฤษ เพิ่มขึ้นซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้ฝึกในเรื่องของการเขียนประโยคภาษาอังกฤษให้เกิดประสิทธิภาพ แล้วนำมาพัฒนา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับแบบฝึก วิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับแบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับแบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนกับเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับแบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษ

ระเบียบวิธีวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental research)

ผู้วิจัยได้ใช้แบบแผนการวิจัยแบบกลุ่มเดียววัดก่อนและหลังการทดลอง (The one group pretest posttest design) (มาเรียม นิลพันธุ์, 2555: 144) ซึ่งมีแบบแผนการวิจัย ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แบบแผนการวิจัยแบบกลุ่มเดียววัดก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่ม	Pretest	Treatment	Posttest
E	T ₁	X	T ₂
เมื่อ	E	แทน	กลุ่มทดลอง
	T ₁	แทน	การทดสอบก่อนเรียน
	X	แทน	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิด
	T ₂	แทน	การทดสอบหลังเรียน

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนบ้านบึงสาร อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ทั้งหมด 2 ห้อง รวมจำนวน 51 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนบ้านบึงสาร อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 24 คน จากประชากร ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เป็นการจัดการเรียนการสอนนอกเวลาปกติ

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

3.1 เครื่องมือพัฒนา ได้แก่

3.1.1 แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับแบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

3.1.2 แบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับแบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เวลารวม 10 ชั่วโมง จำนวน 5 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง ไม่รวมการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

แผนที่ 1 เรื่อง โครงสร้างประโยค Present Simple	เวลา 2 ชั่วโมง
แผนที่ 2 เรื่อง คำกริยา	เวลา 2 ชั่วโมง
แผนที่ 3 เรื่อง Adverbs of frequency	เวลา 2 ชั่วโมง
แผนที่ 4 เรื่อง ประโยคปฏิเสธ	เวลา 2 ชั่วโมง
แผนที่ 5 เรื่อง ประโยคคำถาม	เวลา 2 ชั่วโมง

3.2 เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่

3.2.1 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียน เป็นแบบทดสอบ เขียน-ตอบ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 30 ข้อ คะแนนเต็ม 30 คะแนน

3.2.2 แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับแบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 10 ข้อ มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ได้แก่ 5 มากที่สุด, 4 มาก, 3 ปานกลาง, 2 น้อย และ 1 น้อยที่สุด

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล

3.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ใช้วัดความสามารถในการเขียนประโยค เรื่อง Present Simple Tense ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเป็นแบบทดสอบ เขียน-ตอบ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 30 ข้อ โดยมีแนวทางปรับปรุงและพัฒนา ดังนี้

3.3.1 ศึกษาเนื้อหาเรื่อง Present Simple Tense ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

3.3.2 ศึกษาการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

3.3.3 สร้างข้อคำถามแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยสร้างเป็นแบบทดสอบ

เขียน-ตอบ

3.3.4 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับร่างแบบเขียน-ตอบ จำนวน 40 ข้อ

3.3.5 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับร่างที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบ เนื้อหา จำนวนข้อ ความชัดเจนของข้อคำถาม และตัวเลือก เวลาที่ใช้ในการทำแบบทดสอบ และให้คำแนะนำปรับปรุงแก้ไข

3.3.6 ปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สร้างขึ้นตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

3.3.7 เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 5 คน เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) พร้อมแบบประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ 3 ระดับ ได้แก่ (+1 0 -1) ซึ่งมีเกณฑ์การประเมินความสอดคล้อง ดังนี้ (สมนึก ภัททิยธนี, 2546 : 221)

ให้คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ไม่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ค่าดัชนีความสอดคล้อง ตั้งแต่ 0.50 ขึ้น ไป ถือว่ามีความสอดคล้อง

3.3.8 ปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สร้างขึ้นตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

3.3.9 วิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) เทียบกับเกณฑ์ พบว่าผลประเมินของข้อสอบมีค่า IOC ระหว่าง 0.60-1.00 แปลผลได้ว่าข้อสอบทุกข้อผ่านเกณฑ์ที่กำหนดทุกข้อ (รายละเอียดปรากฏในภาคผนวก)

3.3.10 นำแบบทดสอบที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญแล้วไปจัดพิมพ์ข้อสอบเพื่อนำไปทดลองใช้ (Try-out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านบึงสาร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 26 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งผ่านการเรียนเนื้อหา เรื่อง Present Simple Tense แล้วนำผลการทดลองมาหาคุณภาพของข้อสอบ

3.3.11 วิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของข้อสอบรายข้อของแบบทดสอบ แล้วคัดเลือกข้อสอบจำนวน 30 ข้อ ที่ผ่านเกณฑ์ตามที่กำหนดไว้ คือ มีค่าระดับความยากง่ายอยู่ในช่วง 0.20-0.80 และ ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป คำนวณหาค่าความยากง่าย (p) เป็นรายข้อพบว่า มีระดับความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.32-0.80 และคำนวณหาค่าอำนาจจำแนก (r) พบว่ามีระดับอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.23 -0.54 แปลผลได้ว่าข้อสอบทุกข้อมีค่าระดับความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกเป็นไปตามเกณฑ์ (บุญชม ศรีสะอาด, 2547 : 98) มาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ (Reliability) โดยวิธีของ Lovett (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2552 : 104-106) ค่าความเชื่อมั่นที่ยอมรับได้มีค่าอยู่ในช่วง 0.60-1.00 พบว่ามีค่าความเชื่อมั่น (rcc) เท่ากับ 0.82 จัดเป็นแบบทดสอบที่มีความเชื่อมั่นเป็นไปตามเกณฑ์

3.3.12 จัดพิมพ์แบบทดสอบฉบับสมบูรณ์ เพื่อทดสอบจริงกับกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้คำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ดังนี้ คำนวณหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ดังนั้น ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ คือ 0.82

3.4 การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับแบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้าง และหาคุณภาพ ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

3.4.1 ศึกษาปริมาณ ทฤษฎี เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.4.2 นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาสร้างแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จำนวน 10 ข้อ โดยแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ระดับ 3 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับน้อย

ระดับ 1 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับน้อยที่สุด

ได้กำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายระดับค่าเฉลี่ย ตามเกณฑ์ต่อไปนี้ (สมนึก ภัททิยธนี, 2546 : 37-53)

4.51 – 5.00 หมายความว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

3.51 – 4.50 หมายความว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

2.51 – 3.50 หมายความว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

1.51 – 2.50 หมายความว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย

1.00 – 1.50 หมายความว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3.4.3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น เสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจ และให้ข้อเสนอแนะ นำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

3.4.4 นำแบบสอบถามเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน พิจารณาความเหมาะสม ของข้อคำถามและความเที่ยงตรง (Validity) แล้วนำผลการพิจารณาไปหาค่าดัชนีความสอดคล้อง ระหว่าง ข้อคำถามกับพฤติกรรมชี้วัดด้านความพึงพอใจของนักเรียน

3.4.5 นำแบบวัดความพึงพอใจที่ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์ หาค่า ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับพฤติกรรมชี้วัด ด้านความพึงพอใจของนักเรียนใช้สูตรการ หา IOC

ผลการวิเคราะห์พบว่าได้ค่า IOC เท่ากับ 0.88 เป็นข้อคำถามที่มีความเที่ยงตรงทุกข้อ จากนั้นนำแบบวัดความพึงพอใจมาปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

3.4.6 นำแบบสอบถามความพึงพอใจไปทำการทดสอบ (Try-out) กับนักเรียนที่เคยได้เรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคต่าง ๆ โรงเรียนบ้านบึงสาร ตำบลมะเรียง อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ในภาคเรียน ที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 26 คน จากนั้นจึงนำมาหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความพึงพอใจ เท่ากับ 0.68 ซึ่งถือได้ว่าอยู่ในระดับเชื่อถือได้ค่อนข้างสูง หมายถึง แบบสอบถามมีความน่าเชื่อถือและ สามารถนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างได้

3.4.7 นำแบบสอบถามความพึงพอใจไปจัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้เก็บ รวบรวมข้อมูลต่อไป

ผู้วิจัยคำนวณหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ดังนั้น ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความพึงพอใจคือ 0.68 แสดงว่ามีความน่าเชื่อถือค่อนข้างสูง

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการสอนกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านบึงสาร อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 24 คน ซึ่งมีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย ดังนี้

4.1 จัดทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลจากวิทยาลัยนครราชสีมา ไปยัง โรงเรียนบ้านบึงสาร ประสานงานกับผู้บริหารโรงเรียน เพื่อกำหนด วัน เวลา ในการขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล

4.2 ก่อนดำเนินการสอนผู้วิจัยได้ชี้แจงวัตถุประสงค์การเรียนรู้ อธิบายวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับแบบฝึกทักษะวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense ให้นักเรียนเข้าใจและมีความพร้อมที่จะเรียน

4.3 ทดสอบก่อนเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 30 ข้อ เรื่อง Present Simple Tense เพื่อทดสอบความรู้เดิมของนักเรียน ให้ความเวลาในการทดสอบ 1 ชั่วโมง

4.4 ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับแบบฝึกทักษะวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 5 แผน เวลา 10 ชั่วโมง โดยมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ประยุกต์ตามขั้นตอนของ เควิน (Levin, 2008 อ้างถึงใน ชลธิชา ทับทวี, 2554) นำขั้นตอนที่ได้มาสรุปเป็นขั้นตอน 3 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นคิดอิสระ (Think) นักเรียน ฟัง หรือดูสื่อตามหัวข้อที่กำหนดให้ในแต่ละครั้ง (บทความ นิทาน ข่าว) แล้วพูดสรุป 3 ประเด็น คือ 1. สรุปความ 2. บอกความรู้ที่ได้ และ 3. แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรือดู

ขั้นที่ 2 ขั้นเพิ่มทักษะจับกลุ่ม (Pair) นักเรียนจับกลุ่มย่อยจำนวน 4 คน โดยแบ่งนักเรียนตามระดับผลทดสอบก่อนเรียน คือ เก่ง กลาง อ่อน (1:2:1) คละกันในแต่ละกลุ่มพูดสรุปให้เพื่อนฟัง เพื่อให้สมาชิกในกลุ่มวิจารณ์ข้อบกพร่องและเสนอทางแก้ไข ทั้งนี้ ได้นำแบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษ เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะภาษาอังกฤษ การเขียน โดยการเรียนรู้ร่วมกันในลักษณะนี้จะช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและเกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ขั้นที่ 3 ขั้นร่วมประชุมสรุปผลลัพธ์ (share) นักเรียนทุกคนพูดสรุปความต่อกลุ่มใหญ่ (หน้าชั้นเรียน) หลังจากที่ได้กลับไปฝึกฝนและแก้ไขข้อบกพร่องจากการพูดในระดับกลุ่มย่อยแล้วและ สรุปความรู้ที่ได้จากการเรียน

4.5 ทดสอบหลังเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับเดิม และให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน จำนวน 30 ข้อ ให้เวลาทดสอบ 1 ชั่วโมง แล้วเก็บรวบรวมคะแนนเพื่อคำนวณหาค่าทางสถิติ

4.6 ตรวจสอบให้คะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบให้ 0 คะแนน

4.7 รวบรวมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายบุคคล

4.8 นักเรียนตอบแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับแบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

4.9 รายงานผลการวิจัย โดยนำเสนอผลการทดสอบก่อนเรียน หลังเรียน และความพึงพอใจโดยใช้รูปแบบตาราง

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

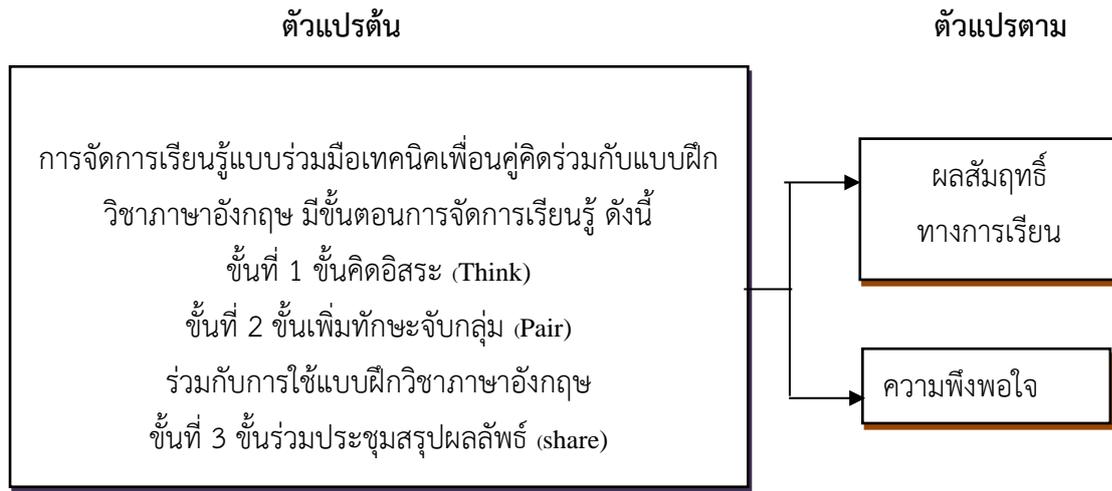
5.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับแบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนกับหลังเรียน โดยใช้ t-test (Dependent Sample)

5.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับแบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษ หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม

5.3 วิเคราะห์แบบสอบถามความพึงพอใจ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับแบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้ค่าสถิติพื้นฐาน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและความพึงพอใจต่อ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับแบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จึงสามารถสรุปเป็นกรอบแนวคิดการวิจัย ดังนี้

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับแบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนกับหลังเรียน

ผู้วิจัยได้ทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้สถิติ t-test (Dependent Sample) ผลการเปรียบเทียบแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน

ผลสัมฤทธิ์	คะแนนเต็ม	df	\bar{x}	S.D.	t-test	p-value
ก่อนเรียน	30	23	8.80	2.38	27.77*	0.00
หลังเรียน	30		24.54	2.08		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 8.80 คะแนน และหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 24.54 คะแนน จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน

เมื่อพิจารณาความแตกต่างระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($t = 27.77^*$, $p = 0.00$) นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า ค่าเฉลี่ยหลังเรียน ($\bar{x} = 24.54$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยก่อนเรียน ($\bar{x} = 8.80$) อย่างชัดเจน สรุปได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับแบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนกับเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม

ผู้วิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน (ค่าเฉลี่ย 24.54 คะแนน) กับเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม (22.50 คะแนน) จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน โดยใช้สถิติ t-test (One Sample) ผลการเปรียบเทียบปรากฏดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนกับเกณฑ์ที่กำหนด

ความสามารถในการเขียนประโยค	คะแนนเต็ม	df	เกณฑ์	\bar{x}	S.D.	t-test	p-value
หลังเรียน	30	23	22.50	24.54	2.08	1.71*	0.00

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 3 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 24.54 คะแนน จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน ในขณะที่เกณฑ์ผ่านที่กำหนดไว้คือ 22.50 คะแนน หรือคิดเป็นร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม

เมื่อพิจารณาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนและเกณฑ์ที่กำหนด พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($t = 1.71^*$, $p = 0.00$) นอกจากนี้ ค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน ($\bar{x} = 24.54$) คิดเป็นร้อยละ 81.81 ของคะแนนเต็ม 30 คะแนน สูงกว่าค่าเฉลี่ยที่กำหนดเป็นเกณฑ์ผ่าน ($\bar{x} = 22.50$) อย่างชัดเจน สรุปได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. การประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับแบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้ทำการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับแบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษ แสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบสอบถามความพึงพอใจ

	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ		
		□	S.D.	แปลผล
1	เข้าใจเนื้อหามากขึ้นถ้าได้ปรึกษากับเพื่อนๆ	4.63	0.49	มากที่สุด
2	มีความสนุกสนานในการเรียนเป็นกลุ่มร่วมกับเพื่อนๆ	5.00	0.00	มากที่สุด
3	สมาชิกในกลุ่มช่วยเหลือซึ่งกันและกัน	4.17	0.87	มาก
4	ยอมรับฟังความคิดเห็นของเพื่อนในกลุ่ม	4.25	0.44	มาก
5	ได้รับคำอธิบายจากเพื่อนๆทำให้ฉันเข้าใจวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้น	4.46	0.88	มาก
6	แบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษมีเนื้อสอดคล้องกับเรื่องที่เรียน	4.29	0.86	มาก
7	แบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษทำให้สมาชิกในกลุ่มได้คะแนนดีขึ้น	4.50	0.88	มาก
8	แบบฝึกมีส่วนช่วยในการเพิ่มความเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ	4.46	0.51	มาก
9	สามารถช่วยเหลือซึ่งกันและการในการทำแบบฝึก	4.50	0.51	มาก
10	เนื้อหาภาษาอังกฤษไม่ยากหากใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับแบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษ	5.00	0.00	มากที่สุด
	เฉลี่ยรวม	4.53	0.34	มากที่สุด

จากตารางที่ 4 พบว่าความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับแบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.35 ซึ่งมีผลค่าระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัย เรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับแบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำประเด็นสำคัญที่พบมาอภิปรายผล ดังนี้

1. ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการวิชาภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับแบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียน และหลังเรียนกับเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ เนื่องจากนักเรียนได้เรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิด ร่วมกับแบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ เรื่อง Present Simple Tense รู้โครงสร้าง

ไวยากรณ์ การเติม s หรือ es ที่คำกริยา การใช้ Adverbs of frequency การเปลี่ยนรูปประโยคปฏิเสธ ให้เป็นประโยคคำถาม และการตอบคำถามเป็นประโยคบอกเล่า นักเรียนได้เรียนรู้ และฝึกฝนการเขียนจากแบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้น ได้พูดคุยและแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อนในกลุ่ม โดยมีครูเป็นผู้ควบคุมและอำนวยความสะดวกในการเรียนแบบกลุ่ม จนเกิดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา เนื่องจากสามารถสอบถามเพื่อนในกลุ่มได้ สามารถทำแบบฝึกได้อย่างรวดเร็วและคล่องแคล่ว พร้อมทั้งการเรียนโดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด ทำให้ผู้เรียนจะต้องมีการกำหนดเป้าหมายร่วมกันและช่วยเหลือซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม ซึ่งทำให้นักเรียนได้แสดงความสามารถของตนเองอย่างเต็มศักยภาพและในขณะเดียวกันก็ทำให้ครูได้ทราบถึงข้อบกพร่องของนักเรียนแต่ละคนและสามารถช่วยเหลือได้ตรงจุด จึงส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น มีคะแนนการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนและคะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมชาย เกิดผล (2562) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม อำเภอพรานกระต่าย จังหวัดกำแพงเพชร พบว่า แผนการจัดการเรียนการสอนการพัฒนาทักษะการเขียนเพื่อความเข้าใจโดยใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด มีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.56/76.58 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 75/75 ปลายมีผลการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษที่สูงขึ้น โดยมีค่าเฉลี่ย 38.50 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.57 การทดสอบหลังการจัดการเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ย 78.25 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.72 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 จากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการที่นักเรียนได้เรียนโดยการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ซึ่งนักเรียนได้ร่วมกันคิด ได้ร่วมกันทำกิจกรรม และได้ร่วมกันแบ่งปันสิ่งที่ได้เรียนรู้ จึงทำให้นักเรียนมีความสนใจในการจัดการเรียนการสอนมากยิ่งขึ้น ดีกว่าการเรียนการสอนแบบเพียงลำพังโดยการสอนแบบดั้งเดิมคือการสอนอย่างเดียวหรือการอธิบายในชั้นเรียนโดยครูผู้สอน จึงทำให้การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น

2. การประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิดร่วมกับแบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษ มีความเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด จากการวิจัยพบว่านักเรียนมีความต้องการช่วยให้เพื่อนมีคะแนนที่สูงขึ้น และพอใจในคะแนนของตนเอง การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิด ทำให้นักเรียนได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน นักเรียนแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนาน นักเรียนมีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกัน รวมถึงการถ่ายทอดความรู้ให้ผู้อื่น อีกทั้งยังได้ร่วมฝึกฝนและแบ่งปันความรู้และทักษะกับเพื่อนๆ ทำให้นักเรียนได้พัฒนาศักยภาพของตนเองอย่างเต็มที่ ดังที่ จำเนียร เงามาม (2555:71) ได้กล่าวถึงความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ที่มีต่อเทคนิคเพื่อนคู่คิดไว้ว่า จากเดิมที่นักเรียนต้องนั่งฟังการบรรยายจากครูอย่างเดียว นักเรียนได้มีการคิดและวางแผนการทำงานร่วมกันกับเพื่อนในกลุ่ม ได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรม ทำให้นักเรียนได้มีการเคลื่อนไหวตลอดเวลา

ส่งผลให้ไม่รู้สึกรังงวุ่น นอกจากนี้นักเรียนยังมีโอกาสเรียนรู้ด้วยตนเอง และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนในกลุ่มและต่างกลุ่มจะเป็นตัวกระตุ้นให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของ บุชยากร ช้ายขวา (2559:6) ได้กล่าวเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับการเขียนไว้ว่า การเรียนด้วยกิจกรรมแบบเพื่อนช่วยเพื่อน Think Pair Share เป็นการแก้ปัญหาทักษะการเขียน เนื่องด้วยทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากที่สุด และต้องใช้การฝึกฝน และชำนาญ การจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนเทคนิคเพื่อนคู่คิด ทำให้นักเรียนได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันแทนที่ครูจะเป็นผู้สอนโดยตรง แต่เป็นการสอนตัวต่อตัวกับเพื่อนแทน โดยเพื่อนสามารถช่วยเหลือแนะนำเพื่อนได้โดยตรง เป็นการสอนที่เน้นปฏิสัมพันธ์นักเรียนกับนักเรียนด้วยกัน โดยให้นักเรียนที่เก่งกว่าได้มีโอกาสถ่ายทอดความรู้ให้กับนักเรียนที่อ่อนกว่าภายในกลุ่มเดียวกัน ถ้านักเรียนไม่เข้าใจหรือสงสัยเนื้อหาใดก็สามารถซักถามกันได้โดยตรงทันทีซึ่งจะทำให้การเรียนมีประสิทธิภาพและมีความสุขในการเรียน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ แบ่งออกเป็น เชิงวิชาการ เชิงนโยบาย และเชิงปฏิบัติการ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะเชิงวิชาการ

- ส่งเสริมการศึกษาวิธีการสอนแบบร่วมมือเพิ่มเติม ควรมีการวิจัยเพิ่มเติมเกี่ยวกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ เช่น เทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) และวิธีอื่น ๆ ที่เหมาะสมกับระดับประถมศึกษา เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในบริบทต่าง ๆ
- ควรศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับผลกระทบของการใช้แบบฝึกภาษาอังกฤษในด้านอื่น ๆ เช่น ทักษะการพูดและการเขียน เพื่อขยายผลของการจัดการเรียนรู้
- พัฒนาสื่อและแบบฝึกที่หลากหลาย
- การออกแบบแบบฝึกควรคำนึงถึงความยืดหยุ่นและความเหมาะสมสำหรับผู้เรียนในระดับต่าง ๆ พร้อมทั้งบูรณาการทักษะด้านอื่น ๆ เช่น การฟัง การพูด และการอ่าน เพื่อเพิ่มความน่าสนใจ
- ขยายการศึกษาไปยังระดับการศึกษาที่หลากหลาย
- ควรนำรูปแบบการสอนแบบร่วมมือไปทดลองในระดับชั้นอื่น ๆ เช่น มัธยมศึกษา หรือในกลุ่มผู้เรียนที่มีพื้นฐานความรู้ที่แตกต่างกัน เพื่อดูผลกระทบและความเหมาะสมในบริบทที่หลากหลาย

2. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

- ส่งเสริมการใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือในโรงเรียนหน่วยงานด้านการศึกษาควรสนับสนุนการพัฒนาเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ เช่น การอบรมครูเกี่ยวกับการสอนแบบ **Think-Pair-Share** และการใช้แบบฝึกภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ
- กระทรวงศึกษาธิการควรกำหนดนโยบายที่เน้นการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษผ่านกิจกรรมกลุ่มและการเรียนรู้เชิงปฏิบัติ
- พัฒนาหลักสูตรที่สนับสนุนการใช้สื่อและแบบฝึกอย่างต่อเนื่อง
- หลักสูตรภาษาอังกฤษควรปรับปรุงให้เน้นการใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยเฉพาะการเรียนรู้ที่เน้นทักษะการคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหา
- สนับสนุนการจัดทำแบบฝึกภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกับระดับการเรียนรู้ของนักเรียน และจัดสรรงบประมาณสำหรับการพัฒนาสื่อการเรียนการสอน
- ติดตามและประเมินผลอย่างเป็นระบบ
- ควรมีระบบการติดตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างต่อเนื่อง เพื่อประเมินความสำเร็จของนโยบายที่ส่งเสริมการเรียนรู้แบบร่วมมือ

3. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

- ส่งเสริมการฝึกอบรมครูในด้านการสอนแบบร่วมมือ
- ครูควรได้รับการอบรมเกี่ยวกับการใช้เทคนิค **Think-Pair-Share** และการออกแบบแบบฝึกภาษาอังกฤษที่เหมาะสม รวมถึงการพัฒนาทักษะด้านการจัดกิจกรรมกลุ่ม
- จัดเวทีแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างครูเพื่อแบ่งปันแนวทางการจัดการเรียนรู้ที่ประสบความสำเร็จ
- บูรณาการการเรียนรู้แบบร่วมมือในชั้นเรียน ครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่ช่วยให้นักเรียนมีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อน เช่น การทำงานกลุ่มเล็ก การนำเสนอผลงานร่วมกัน และการเรียนรู้ผ่านการแก้ปัญหาในชีวิตจริง
- ใช้แบบฝึกที่เน้นกระบวนการคิดร่วมกัน (**Collaborative Thinking**) และเพิ่มความยืดหยุ่นในกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ
- ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองและชุมชนสร้างความตระหนักในหมู่ผู้ปกครองเกี่ยวกับความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ และเชิญชวนให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ เช่น การช่วยทบทวนแบบฝึกที่บ้าน
- เชื่อมโยงการเรียนรู้กับชุมชนผ่านกิจกรรม เช่น การใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง เพื่อให้ นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะนอกห้องเรียน

8. จัดการเรียนรู้การสอนที่หลากหลายและกระตุ้นความสนใจของนักเรียน
9. ใช้สื่อการเรียนการสอนที่สร้างสรรค์ เช่น เกมภาษาอังกฤษ นิทาน หรือสื่อดิจิทัล เพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้สึกกระตือรือร้นและสนุกสนานกับการเรียน

สรุป

ข้อเสนอแนะทั้งเชิงวิชาการ นโยบาย และปฏิบัติการนี้มุ่งหวังให้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือและการใช้แบบฝึกภาษาอังกฤษในชั้นเรียนประถมศึกษาช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสร้างความพึงพอใจให้กับนักเรียนอย่างยั่งยืน ทั้งยังเป็นแนวทางให้ผู้สอนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไปปรับใช้ได้หลากหลายบริบทการศึกษา

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ.
- จำเนียร เงามาม. (2555). *เทคนิคการเรียนรู้แบบเพื่อนคู่คิดกับการพัฒนาความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียน*. หนังสือวิจัยการศึกษา, 71.
- นพมาศ พรหมจรรยา. (2563). *เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียนระดับประถมศึกษา*. *วารสารครุศาสตร์*, 48 (1), 89-104.
- บุษยากร ช้ายขวา. (2559). *การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษด้วยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)*. *วารสารการศึกษา*.
- มาเรียม นิลพันธุ์. (2555). *การแก้ไขปัญหาความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา*. *วารสารวิชาการภาษาและวัฒนธรรม*, 19 (3), 15-23.
- มาเรียม นิลพันธุ์. (2555). *การวิจัยทางการศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมชาย เกิดผล. (2562). *การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม อำเภอพรานกระต่าย จังหวัดกำแพงเพชร*. รายงานการวิจัย.
- สุภาวดี สุขทวี. (2559). *ผลการใช้กระบวนการเขียนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ*. *วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์*, 14 (2), 67-80.
- สมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *กระบวนการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- โรงเรียนบ้านบึงสาร. (2563-2565). *รายงานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ*. นครราชสีมา: โรงเรียนบ้านบึงสาร.

- วันทนี แสงคล้ายเจริญ. (2561). *การเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Dörnyei, Z. (2001). *Motivational Strategies in the Language Classroom*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Gardner, R. C. (1985). *Social Psychology and Second Language Learning: The Role of Attitudes and Motivation*. London: Edward Arnold.
- Horwitz, E. K., Horwitz, M. B., & Cope, J. (1986). Foreign Language Classroom Anxiety. *The Modern Language Journal*, 70 (2), 125-132.
- Levin, M. (2008). (ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบ SSCS ร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) เรื่องอัตราส่วนและร้อยละที่มีต่อความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์และความสามารถในการสื่อสารทางคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2). (อ้างถึงใน ชลธิชา ทับทวี, 2554).
- Nunan, D. (1999). *Second Language Teaching & Learning*. Boston: Heinle & Heinle.
- Raimes, A. (1983). *Techniques in Teaching Writing*. New York: Oxford University Press.
- Slavin, R. E. (1995). *Cooperative Learning: Theory, Research, and Practice*. Boston: Allyn and Bacon.
- Vygotsky, L. S. (1978). *Mind in Society: The Development of Higher Psychological Processes*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Wongsothorn, A., Hiranburana, K., & Chinnawongs, S. (2002). English Language Teaching in Thailand Today. *Asia-Pacific Journal of Education*, 22 (2), 107-116.